

שחקנים

בונד לא הומו

גבירתו האחרונה של 007, מריס דאבו, מספרת על גילגולו הנוכחי של אדונה, שהוא מעבר לכל חשד

להיות נערת ג'יימס בונד זה לא רק לזכות בתפקיד בעל תכונות של מנוף היראולי — זה להפוך למיתוס בגיל 26, או, להבדיל, לקבל מיספר סידורי ברשימת המצאות של קיו. כמו מכונת האוסטין מרטין או אקדח הוולטר פיקי. של ג'יימס בונד.

לכן זה לא היה מפליא כלל שבפסטיבל קאן האחרון השתרך תור העיתונאים שביקשו לראות את מריס דאבו, העלמה החדשה של בונד (המופיעה בתפקיד הצ'לנית הצ'כית המיסתורית, קארה, שבונד מחטיא את פגיעתו בה ככוונה) לאורך הטיילת המפורסמת ביותר בעולם מניצה ועד קאן. מי שהגיע לראבו היה מאושר. אבל באופן יוצא מן הכלל חייבים להודות שהמראי יינים הגברים שהגיעו אליה יצאו שפוטם לקסמה לנצח.

"מקסימה אמיתית", "הומור של בריטית מדופלמת", "אספרי של צרפתי", "פצצה, אבל עם ראש" — ועוד מחמאות בלתי שיגרתיות לחלוטין, כשמדובר במישהי כמעט אלמונית, עם שם בעל היגוי זר ומוזר, שגרפה לפתע כפברואר האחרון בצורה מפתיעה כהחלט את התפקיד הנכסף ביותר לשחקנית לא ידועה: להיות "התורנית" במסע העינוגים וההפתקות של "הסוכן הנחשק בעולם" — ועוד כיוסיהולדתו ה-35.

רעננה, בלי שאבק כוכבים כבר רבקה בה, היא מתוודה: "הכל היה מיקרי. בארבה ברוקולי, אשתו של המפיק אלברט ברוקולי, נתקלה בי ברחוב במיקרה, לאחר שקיצרתי את שערי". כך, מספרת מריס, וכתה בתפקיד אחרי שכבר נואשה ממנו.

באותו פברואר 1986 התבקשה לשמש כפארטנרית במיכחן-כר לשחקן שנועד לגלם את בונד בגילגולו החדש, ושכספו של דבר לא וזה בתפקיד.

"היו לי שערות ארוכות ששיוו לפני מראה שונה לחלוטין, צעיר יותר ואולי גם פחות סופיסטיקייט. הבנתי שאין לי סיכוי. חודשים נקפו ונעורות רבות נבחנו לתפקיד של קארה,

סוכריה על מקל

בן דודי האמריקאי (הקולנוע בצ"א. תל אביב. קנדה) מסע נוס-טאלני פרטי זה של הבמאית הסריטאית סאנדי וילסון אל סוף שנות החמישים ואל הימים שבהם היתה בת 12. בעיירה קטנה על גדות אגם אוקנגן שבקולומביה הבריטית, דומה במשהו לגזוז חמוץ בצבע ורוד: זה קל. קצת תוסס. שותים אותו מהר בחום הקיץ וצמאים שוב אחרי חמש דקות.

סאנדי (זה שמה של גיבורת הסרט) עוברת את משברי-הגיל האופייניים למי שחושבת עצמה כמבוגרת, משום שהיא כבר בת 12. שעה שכל היתר רואים בה ילדה. מין ואהבה הם מושגים קרובים ורחוקים בעת ובעונה אחת. הורים זה מיסרד שאין ממנו מנוס. אם כי חלום הבריחה מן הבית מקנן תמיד בגוש הצעירה. לתוך חיייה של סאנדי זו מגיע בוטש. בן-דודה מלוס-אנג'לס, הנוהג קאדילק אדומה. דומה כשתי טיפות מים לג'יימס דין (גם אם סאנדי אינה יודעת מי זה ג'יימס דין). ונושא עימו את כל הזוהר והקסם של המקום ממנו יוצאת הבשורה, הלא הוא החוף המערבי.

המפגש בין בוטש, שלמרות הצגותיו גם הוא רחוק מלהיות מבוגר, לבין בני העיירה המתבוננים בו בתערובת של קינאה, התפעלות והערצה. מהווה את מרכז הסרט הזה. יתכן שאילו לא היתה הנוסטלגיה של הבימאית חזקה כל-כך, ואילו טרחה לתבוס מרחק מן הדמויות בהן היא מטפלת. אולי לא היה נראה הכל ורוד. תמים. חמוד ובולטימזיק כל-יך. כאילו מתוך רצון

ילדות מתבגרות בקולומביה הבריטית

שלא לפגוע — בזיכרונותיה שלה או באותם חברים שהיו לה אז. ואולי הם חברים גם היום — נוקטת וילסון בגישה שכל העולם סוכריה על מקל. ואל לצופה לחקור מה יש בתוך הסוכריה. התוצאה היא שאף אחת מן הדמויות, אפילו זו של סאנדי עצמה, אינן מעניינות באמת. מי שיוצא נשכר יותר מכל אלה הנופים האוטנטיים של קולומביה הבריטית. שם צולם הסרט. נופים שמן הסתם לא נפגעו עדיין עליידי השיכלולים והקידמה שעברו עליהם מאז 1959, השנה שבה מתרחשת עלילת הסרט.

אלוהים

משחק פוקר

תעלולי שטן (לב. תל-אביב. אר-צות-הברית) — ג'ורג' בורנס חוזר לגלם בפעם השלישית את אלוהים הנוקח עין על צאן-מרעיתו המ' בולבל. אלא שהפעם החליט מי שהחליט כי צריך לתת לאלוהים יריב שווה ערך. הלא הוא השטן בכבודו ובעצמו. ומאחר ולא נמצא שחקן שיתמודד כשווה בין שווים עם ג'ורג' בורנס, הוחלט לבקש ממנו שיגלם את שני התפקידים גם יחד. אל יתן איש שיתגנבו לליבו היראורים פילוסופיים על משמעות האיחוד שבין הטוב המוחלט לרע המוחלט. שום כוונה פילוסופית אין בסרט זה. לכל היותר הוא מתיימר לבדר. וגם זאת בקושי רב. הנפש השסועה, שעליה מתמודד הכל-יכול עם נסיך המחשכים, היא נפשו של זמר-מלחין, שחש כי בגיל 30 הולכים ודועכים סיכוייו לזוהר ותהילה. ועליו להסתפק בחתונות ובר-מיצונות, אם הוא מתעקש להמשיך במיקצועו. מלבד אשתו ואמרגנו הלא-יוצלת, אין איש מאמין בכישיונותיו. אפילו לא הוא עצמו, ובאר גורלו. הוא פונה ומבקש עזרה מכוחות-האופל. הבשורה מגיעה מייד למר תופת (זה שמו של השטן בסרט). וזה מושיט עזרה. תמורת חתימה על חוזה מן הסוג הידוע.

מה שקורה מכאן ואילך זו תיסבוכת עלילתית בלתי-מוצלחת ועוד פחות משכנעת. הלא-יוצלת הופך לאליל-זמר. אבל מודע להיותו מישחו אחר. אליל הזמר שאת מקומו הוא תפס נכנס לגעיליו של הלא-יוצלת. אבל הוא אינו מודע למה שקרה לו. רעיונו של הלא-יוצלת מחלקת את מיטתה עם ממלא המקום. וכל לא מבחינה שזה אינו הבעל החוקי שלה. שאותו טיפחה כל-יך.

ג'ורג' בורנס וטד וואס — אלוהים ושטן בקושי

הסרט מגיע לשיאו במישחק-פוקר בין אלוהים לשטן. המישחק מתנהל בלאס-וגאס, ובו מצליח ג'ורג' בורנס להערים על ג'ורג' בורנס בסצנה שבה האיכות האופטית של הצילום הכפול היא מתחת לכל ביקורת. את בורנס זה ודאי אינו מטריד. הוא נראה נינוח לכל אורך הדרך. בין אם הוא אלוהים או שטן. העיקר שהוא יכול לעשן את הסיגרטים שלו ולחייך בשובבות. השאר בקושי נחשבים. בין כה וכה. מי שעשוי להיות מוטרד בכל זאת זה הצופה — שציפה לקצת יותר.

נערת בונד מריס דאבו
אמא גרוזית

ובינתיים גורתי את שערי. בארבה, שפגשה כי ברחוב, הגיבה בתדהמה: אלוהים, כמה שאת נראית אחרת! בואי לראות אותנו שוב.

"חזרתי לאולפני פיינווד. מולי התייצבה כל הסוללה — המפיק, הצלם, הבימאי — כולם התלהבו מהשינוי שחל בי. הפעם החליטו מייד במקום: 'היא מתאימה לתפקיד קארה, הצ'לנית'". וכדרך כל מקרה מוצלח, היתה באותו הזמן מחוסרת עבודה. הפקה שעשתה עם מכסמיליאן של עלתה על שירותן, מחוסר מוון, והסרט נשאר תקוע.

אבל היו בו כבר די והותר צילומים כדי שחברת יונייטד ארטיסטס תוכל להתבונן בעבודתה של דאבו ולהחליט שאפשר להפקיד בידיה את התפקיד בלי חשש.

כמו שמפניה. כששואלים אותה בעקבות מי מנעורותיו של בונד היא דורכת ומי מהן חביבה עליה במיוחד, היא נשמעת מנומסת: "כולן היו נהדרות. כל אחת מהן מיוחדת ובעלת תכונות נעלות. בסך הכל זו רשימה מרשימה: מאורסולה אנדרס, דרך ג'יל סנטיג'ון, לוא צ'יילס או מור ארמס. אבל נראה לי שאני קרובה ביותר לדיאנה ריג. היתה בה אותה הסופיסטיקציה והרמה שהלמו את הטעם הסובי והאגן של בונד. כמו בחירתו בשמפניה הנכונה."

אשר לשם המיוחד שלה, מאין בא לה? מריס היה שם פופולארי מאוד בקרב יהודים יוצאי פרס וגרוזיה. ושמי ניתן לי לכבוד סבתי, שהיתה יהודיה-גרוזית. דאבו הוא שינוש של שם איטלקי שהתגלגל לפינלנד בזמן הכיבוש השוודי, ואבי נולד שם למישפחה ממוצא הולנדי."

עם רקע מעורב שכזה אין פלא שסיגלה לעצמה בקלות מיבטא שיתאים לצ'כית דווקא. מה עוד שמרים נולדה בלונדון והתחנכה כפאריס, עוברות שהיקנו לה גם אנגלית וגם צרפתית מעולה, ואת שתיהן היא דוברת בלי כל זכר של מיבטא זר.

אין זה פלא, שכאשר קיבלה את תפקידה של קארה, נרתמה לעבודה טכנית קשה על התפקיד. במיוחד ללמוד לגנון בצ'ל. "אם כי על בימת הקונצרטים, כסולנית", היא מעירה בצנינות, "לא הייתי ממליצה על עצמי".

לעומת זאת, לקריירה שלה כשחקנית תי-אטרון וקולנוע כאחד (היא חניכת הדראמה סנטר בלונדון), טימותי דאלטון הוא השראה אידיאלית. "הוא הצליח להביא לדמותו של בונד לא רק מיקצועיות עילאית. השחקן הזה עובד כל-יך ברצינות ובמסירות, שזה פשוט מעורר הערצה. בעניניו אין הבדל אם זה תסריט של מייבאום וילסון לפלמינג, או אינגמר ברגמן לפי שקספיר. הוא פשוט עשה מחקר על הסיפרות שמאחורי בונד, ומחקר נוסף על הקולנוע שמאחורי בונד."

"ההתלהבות הזאת שלו מדבקת את כל מי שעובד איתו. אבל יותר מזה. הוא הביא לבונד גבריות פיסית שאין דומה לה. אמנם שון קונרי נטע בי את הרצון להיות שחקנית, ורוג'ר מור היה מקריין מכל תנועה שלו לא יוכלו להשלות אף אחד בכך שבונד עובר מאשה לאשה ואינו מסוגל ליפול כפח הרומאנטיקה משום שהוא הומו."

עובדה, הפעם הוא באמת התאהב. בלי אחריות לכמה זמן, כמובן.